అనగనగా ఓ మంచి కథ

చరమరాత్రి — శ్రీశ్రీ

(రచనా కాలం 1950 ప్రాంతాలు..)

(నరకం, భూమి, స్వర్గం అనే మూడు కాలాలలో ఆలాపన)

<u>నరకం</u>

రాత్రి పదకొండు గంటలయింది. ఇంకొక గంట. ఇంకొక్క అరవై నిమిషాలు. సరిగ్గా పన్నెండు కాగానే చచ్చిపోదలచుకున్నాను. అన్నీ ఆలోచించుకున్నాను. ఇప్పుడా? ఆరు నెలలనుంచీ సిద్ధమవుతున్నాను. ఇప్పటిదా ఈ నిశ్చయం, ఆరు నెలల కిందటే తెగించాను. అప్పటినుంచీ నాకిదే ఆలోచన. నిశ్చయాన్ని మార్చుకుందామని కాదు. ఆరునెలలు అహోరాత్రులు జాగ్రత్సుషుప్తులలో ఎడతెగని యోచనా తరంగాలలో నా నిశ్చయాన్ని స్నానం చేయించాను. ఆరునెలల అవభృథ స్నానంలో పవిత్రీకృతమైన నా అందమైన, నా ఆడుకునే, నా తిరుగులేని, భయంకరమైన సంకల్పాన్ని ఈ రాత్రి ఆచరణలో పెడుతున్నాను.

ఈ రాత్రి నా ఆత్మహత్యా మహోత్సవం. ఇది ఆహ్వాన పత్రిక కాదు. ఈ ప్రదర్శనకి ప్రేక్షకులు అనవసరం. ఇది నా సొంత వ్యవహారం. ఇతరులు లోనికి రాకూడదు.

మరణించాలని నిశ్చయించుకున్నాను. సరిగ్గా ఈ రాత్రి పన్నెండు గంటలకి చచ్చిపోవాలని సంకల్పించుకున్నాను. "ఈ రాత్రి పన్నెండు కాగానే, ఈ రాత్రే ఎంచేత? పన్నెండుకే ఎందువల్ల? అసలు చచ్చిపోవడం ఎందుకు? చచ్చిపోతూన్న ఓ వ్యక్తీ? నువ్వెవరు?"

నేనెవరు? అనవసరం. అయితే ఈ రాతకూడా అనవసరమే? పోనీ నేనెవరో చెప్పనా? ఎవరికి చెప్పను? ఎందుకీ రాత? అదే. ఈ రచన ఎందుకో. ఎవరికో తేల్చుకుందామని చచ్చిపోతున్నాను. ఆరునెలలుగా చచ్చిపోతున్నాను. ప్రతీదినం ఆధ్యాత్మికంగా చచ్చిపోయాను. ఈ రాత్రి భౌతికంగా. త్వరలో నేను చెయ్యబోయే ఆఖరు అభినయం నా వ్యాక్యానికి ఫుల్ స్టాప్. నా కావ్యానికి పరిసమాప్తి.

జీవితాన్ని అర్థం చేసుకోవడానికి జీవించటమే అవసరం అనే సునాయాసపు సూత్రం నిరాకరించి మరణం ఇందుకు నా మార్గంగా ఎంచుకున్నాను. ఇది ఎవరికీ బోధపడదు. ఎవరికీ బోధపరచలేనని కూడా నేనెరుగుదును. అయినా నా ఈక్వేషన్ కిదే సొల్యూషన్.

అదే పొరపాటు. నేనొక రచయితననీ, రాతలో ప్రకాశించలేక చచ్చిపోతున్నాననీ, అనుకోవద్దు. ఈ చేతులతో నా ఎనిమిది వందల పేజీల నవలని దగ్ధం చేశాను. నాకు రాత చేతకాదని ఎవరూ అనరు. నేనసలే అనుకోలేదు. కీర్తి దాహం తీరకపోవడం నా ఆత్మహత్య కారణం కాదు. ప్రేమలో పరాజయం కారణం కాదు. ధనాభావం అంతకన్నా కారణం కాదు.

ఎంచేతనంటే! మా నాన్నకి బోలెడంత ఆస్తి ఉంది. పెద్ద ఉద్యోగం చేస్తున్నాడు? రెండు చేతులా ఆర్జిస్తున్నాడు. (లంచాలంటావా? అనుకో) నేను ప్రేమించిన స్త్రీ నన్ను అంగీగరించింది. మా వివాహం విషయంలో మా తల్లితండ్రులు మాకు సంపూర్ణ స్వాతంత్ర్యం ఇచ్చారు. నన్ను ప్రేమిస్తున్న అమ్మాయికి అందమూ, చదువూ, డబ్బూ, తెలివీ ఉన్నాయి. జీవించాలనుకుంటే రేపే ఆమెను పెళ్ళి

చేసుకోగలను. నా వయస్సు 24 ఏళ్ళు. నా బతుకంతా ముందే ఉందని నా కెవరూ చెప్పనక్కర్లేదు. నాకే కీర్తి కావలిస్తే నా నవల ప్రకటించి ఉందును. నేను రచయితనేకాదు, చిత్రకారుణ్ణి. చాలా చిత్రాలు ప్రదర్శించి ఉందును. (వాటిని కూడా నాశనం చేశాను. కాని అంతకన్నా మంచివి చిత్రించగలను) నేను చిత్రకారుణ్ణి మాత్రమే కాదు. నాకు సంగీతం కూడా వచ్చును. వయోలిన్ వాయిస్తాను. క్రికెట్, టెన్నిస్, ఫుట్‌బాల్ ఆడతాను. నాకు మానవ మాత్రుడు కోరుకో దగ్గవన్నీ ఉన్నాయి. నన్ను తెలిసిన వారంతా నాకేమీ లోపం లేదంటారు.

నేను మెడికల్ కాలేజీలో చదువుకుంటున్నాను. ఈ వివరాలన్నీ అనవసరం. సరదాగా చదువుకోవడానికి కథ రాయడం లేదు నేను. పన్నెండు గంటల కోసం కాచుక్కూచున్నాను. ఈ లోపున ఏం చేయడానికి తోచక ఇది రాస్తున్నాను. ఆరు నెలల నా ఆలోచనల సారాంశం. పదకొండు గంటల యాభై తొమ్మిది నిమిషాలకి ఈ రాసినదంతా ఈ వెలుగుతున్న కొవ్వొత్తికి అప్పగిస్తానేమో. ఈ రోజే మా నాన్న పంపించిన రెండు వందల రూపాయలు ఈ కొవ్వొత్తికే ఇచ్చివేసిన వాణ్ణి కానూ నేను!

విద్యుద్దీపాలున్న ఈ గదిలో ఒక కొవ్వొత్తిని మాత్రం వెలిగించి కూచున్నానంటే, నా టేబులు ముందు కాయితాలూ, కలం పెట్టుకొని కూచున్నానంటే, ఒక చేతి రుమాలూ, ఒక సిగిరెట్టు పెట్టె పెట్టుకుని కూచున్నానంటే, సీసా ఒకటి ఎదురుగుండా ఉంచి... బ్రాందీ? తప్పు. విషం? తప్పు. రైట్. అదే! క్లోరోఫాం! చూశావా మరి? నేనేమీ ఆలోచించకుండా చెయ్యను. నూతిలో పడి ఉక్కిరి బిక్కిరిగా, ఉరిపోసుకుని నాలుక వేలాడుతూ, విషం తాగి కడుపు దహించుకుని పోయి, రైలు బండికింద ముక్కలైపోయి... ఈ చావులేవీ మనస్కరించవు నాకు.

నిద్రపోతూ, కలలుకంటూ, అపస్మారంలో హాయిగా, అందంగా కరిగిపోయి సురిగిపోతాను. చావు బతుకుల సరిహద్దును తుడిచివేస్తాను. హఠాత్తుగా అనాయాసంగా చచ్చిపోవడానికి కూడా నీళ్ళున్నాయి. ఎలక్ట్రిక్ షాక్‌తో, ఎత్తునుంచి దుమికి కణత మీద రివాల్వర్‌తో కొట్టుకుని పన్నెండు ఔన్సుల గాజు గ్లాసులో పది ఔన్సుల నీళ్ళు పోసి రెండూ చిటికెల (అంత అనవసరం) సైనైడ్ కరిగించి చిటికెన వేలు మీద బ్లేడుతో గంటు పెట్టి. ఆ వేలు ద్రవంలో ఉంచితే చాలును. నా హైపొడెర్మిక్ సిరంజిని వాడినా చాలును. కాని ఇవేమీ నాకు తృప్తి కలిగించవు. నా సంగతే వేరు. నా సంగీతం వేరు. హాయిగా, అందంగా స్వప్నాలతో.. అదీ నా రకం.

చిత్రం కాదూ? ఇది వరకు. ఆరునెలల క్రితం. ఎప్పుడో ఆరునెలల క్రిందట క్రీస్తు పూర్వం ఆరు నెలల వెనక, భూమి పుట్టిన ఆరు నెలలకు ముందు, అప్పుడు ఆ రోజుల్లో జీవితమంటే ఆప్యాయంగా, ఊపిరి తియ్యడమే మహద్భాగ్యంగా, సుందర దృశ్యాలు చూస్తూ, సుందర గ్రంథాలు చదువుతూ, రాస్తూ, గానం చేస్తూ, బొమ్మలు చిత్రిస్తూ, నేను ప్రేమించిన నన్ను ప్రేమించిన ప్రేమను ప్రేమిస్తూ, జ్ఞానాన్ని మథిస్తూ, వెయ్యి చేతులతో, వెయ్యి ఇంద్రియాలతో జీవిత మాధుర్యమంతా తనివి తీరా పీల్చిన విసుగు లేకుండా అనుభవించిన .. లేదా పీల్చినట్లు, అనుభవించినట్లు భ్రమించిన నేను. నేడు, ఈనాడు, నేటికీ, ఈనాటికి, అన్ని ఆశయాలూ అడుగంటి, ఐహిక యాత్రలో ఆకర్షణ పోయి, ఒకానొక క్రూరమైన క్రోధావేశం పుట్టుకొచ్చి ఎంత వేగం ఈ వికార నటనానికి పరిసమాప్తి చెబుదామా, ఎంత శీఘ్రం ఈ నికృష్ట దృశ్యాన్ని చెరిపివేద్దామా అని తహ తహ ఆవేదనా. ఆందోళనా పొందడం అమ్మయ్యో నాకే ఆశ్చర్యం కలిగిస్తోంది.

కాని నేనేం చెయ్యగలను? ఇంకేం చెయ్యగలను? ఏం చెయ్యమంటావ్? ఏం చేద్దాం అనుకున్నా ఎదురుగుండా, ఏం లాభం! అనే ప్రశ్న అటకాయిస్తుంది. ఎన్నివిధాల యోచించినా మృత్యువు అవశ్యకమై, కౌగలించుకునే స్నేహితుడిలాగ, ఆదరంగా ఓదార్చే బంధువులాగ ఆహ్వానిస్తూ వివృత కవాటమై స్వాగత తోరణాలు ధరించిన దివ్యభవనంలాగ కనబడుతూ, జీవితం భయంకరమై, దుస్సహమై దుష్టమై, విహ్వాలభావం సోకించి, శత్రువై, సర్పమై, శార్దూలమై, శాపమై రావద్దనే రాక్షసిలాగ, పోపో అనే పొగలాగ కనబడుతూ ఉంటే వినబడుతూ ఉంటే ఆహా! నా నిశ్చయం, ఔరా! నా నిర్ణయం ఇంకోలాగ ఎలా ఉంటుంది?

చనిపోవాలని నిశ్చయించుకున్నా చిత్రంకాదూ? ఏడాది కిందట నా స్నేహితుడు, డబ్బు లేక చదువుమాని పనిలో ప్రవేశించి, సంసారంలో ప్రవేశ పెట్టుబడి, బతుకు వల్ల లాఠీ చార్జీ చెయ్యబడి కరువు వల్ల నిలువు దోపిడీ చెయబడిన నా స్నేహితుడు కింద కనబడి నన్నొక మహోపకారం. చిటికెడు పొటాసియం ఫెర్రోసైనెడ్, చిత్రం! స్పెల్లింగు తప్పుతో రాసినమాట సగం మూసిన కళ్ళతో ప్రార్థిస్తూ ఉన్న నా స్నేహితుడు, కాగితాన్ని నా చేతిలో పెట్టి (కోరిన వస్తువును నోటితో చెప్పలేక) ఒకే ఒక్క మహోపకారం చేయమని, ఆఖరి కోరిక చెల్లించమని ప్రాధేయపడితే, ససేమిరా అని నేను పట్టుబట్టి, ఇవ్వనుగాక ఇవ్వనని భీష్మించుకుని, ప్రాణపు పావిత్ర్యం గురించి, జీవిత సౌభాగ్యం గురించి కవిత్వపు గమకాలతో ఉపన్యాసం ఇచ్చిన నేను, అతని కథంతా విని, ఎన్నో మార్గాంతరాలు చూపించి, ఎన్నో దృష్టాంతాలు బోధించి, బతకవాల్సిన అవసరం రుజువు చేసిన నేను, పరాజయం మెరుగని జీవితపు పతాకాన్ని అతని మనస్సులో ప్రతిష్ఠించిన నేను (నాకు జ్ఞాపకం, బ్రౌనింగ్ కవి Saul అనే గీతం నుంచి Oh,Our manhood's Prime Vigour!...Oh' The Wild joys of Living! ! ఇత్యాది పాదాలు. బైరన్ రాసిన "To sit on rocks" మొదలైనవి - అదంతా ఇక్కడ ఉటంకించడం అనవసరం - నా వాదానికి వాటిని స్థంభాలుగా చేసిన నేను) - నేను (ఈ వాక్యాన్ని ఇంతటితో పూర్తి చెయ్యాలంటే) అతణ్ణి బతికించాను. అతనికిప్పుడు మళ్ళీ కొడుకు! అతనికిప్పుడెంతో మర్యాద ఎంతో హాయిగా ఇప్పుడతడు జీవిస్తున్నాడు.

ఇక నేను! ఎప్పుడు ప్రవేశించిందో నా మనస్సులో ఈ కీటకం! (ఆరు నెలలు కిందట కాబోలు) ఎలా ప్రవేశించిందో ఈ క్రిమి! నాకు తెలియకుండా కాబోలు, ఎన్ని పద్మ వ్యూహాలు, ఎన్ని సాలీడు గూళ్ళు. ఎన్ని అంధకార గుహాంతరాలు చొరబడ్డానో, ఎన్ని ఇంద్రజాలాలు చేశానో, ఎన్నిమార్లు పునః పునః పునః పరీక్షలు చేసుకున్నానో నా హృదయాంతరాంతరాళాలలో! ఎన్ని ప్రశ్నలు, ఎన్ని సంజాయిషీలు! ఎన్ని రాజీలు, చిరాకులు, కోపాలు, తాపాలు, సందేహాలు! ఓహో, ఆ సందిగ్ధాల సంధ్యా సమయంలో నన్ను నేను ఎన్నోమార్లు చిత్రవధ చేసుకున్నాను. ఎంత యమయాతన పడ్డానని!

అడుగడుగునా ఎవరో వెనకనుండి తరుముకు వస్తున్నట్లుండేది. ఏదో కొండ చిలువ నన్ను చుట్టుకున్నట్లుండేది. కారు కమ్మిన పొగలు తుఫాను పెట్టినట్లు ఉక్కిరి బిక్కిరి కలిగేది. ఇక నా మెదడులో హోరు చెప్పనక్కరలేదు. సంగీత విరుద్ధమైన వివిధ శబ్ద సమ్మేళనలతో, వాటిలోనే వివిధ విచిత్ర లయలతో, అవ్యక్త భీతావహంగా వినిపించే ధ్వనులు, కథలలో చెప్పుకునే మనస్సులో ఊహించుకునే, మానవుడి భయం నాటినుండీ నేటి వరకూ ధరించే రకరకాల రూపాలూ, వికారపు కోరలూ, కొమ్మల కొమ్ములూ, అనేక వక్త్రాలూ, ఇంటినిండా ముళ్ళూ, నాసారంధ్రాల నుండి అగ్నులు కక్కే జంతువులు నన్ను ముట్టడించేవి. అర్థం లేని పైశాచిక మంత్రాలు నా నిద్రకి భంగం కలిగించేవి. నల్లని వర్షమేఘాలతో నా మానసిక వ్యోమమంతా చాందినీ కప్పేవి.

ఎక్కడిదా అంధకారం? ఫ్లెమిష్ చిత్రకారుల వర్ణలేపనంలో, బోదిలేర్, రాన్‌బో కవుల సంక్షోభ కవిత్వంలో, డీక్వీన్సీ నల్లమందు పొగలలో, డీన్ స్విఫ్ట్ మానవ ద్వేషంలో, షోపెన్హార్తత్వ జిజ్ఞాసలో, బిథోవెన్ కళ్ళ వెనుక, డోస్టవ్‌స్కీ గ్రంధపుటలలో, ఎడ్గార్‌పో ఆత్మలో, దండక ఆఫ్రికా అరణ్యాలలో, సైబీరియా ఎడారులలో, ఉత్తర ధ్రువ రాత్రుల మంచుకప్పిన మైదానాలలో ఎక్కడనుండి వచ్చిన అంధకారం అది?

నా చీకటిలో గిలగిల కొట్టుకుంటూ, సూదుల వంటి, బాణాల వంటి భావాలతో, తప్త తైల ప్రవాహాల నిరంతర స్నానంలో, పగిలిన అగ్ని పర్వతాల ప్రచండార్భాటంలో, ప్రకోపించిన పంచభూతాల నిరంకుశ పరిపాలనలో, గగన చుంబకములైన మహా తరంగాలు ఘూర్ణిల్లే ప్రళయ సముద్రాలతో నా మెదడంతా అల్లకల్లోలమయ్యేది.

చచ్చిపోతున్న ఓ వ్యక్తీ! చాలించు ఇక నీ సరదా రాత! చస్తానని ఎవరిని జడిపిస్తావు? చాలా చూశాం ఇలాంటివి. ఈ కార్యం చేసేవారెవరూ తర్జన భర్జనలు చెయ్యరు. ఒక్క క్షణంలో ముగించుకుంటారు. నూతిలో ఉరికీ, సముద్రంలో పడి, విషం తాగీ,

ఉరిపోసుకునీ, ఎత్తునుండి దుమికీ, ఎలెక్ట్రిక్ షాక్‌తో ఎట్‌సెట్రా! జాబితాలనవసరం. ఒక లక్షమార్గాలున్నాయి. ఏదైనా స్వీకరిస్తారు. నీలాగనుకున్నావా?

లేదు. చాల ఆలోచిస్తారు. నాలాగే! చాలా వితర్కిస్తారు. నాలాగ. నాకు తెలుసు. మరణించడం అంటే నిండు ప్రాణం హరించి పోవడమంటే మీద మీద లేదు. మరణశిక్ష విధించబడిన వాడు కూడా ఇష్టంగా ఉరికొయ్య ఎక్కడు. ఎంతో మంది ఉరి తీయబడేముందు తమ్ము తీసుకువెళ్ళుతూన్న వాళ్ళతో కాట్లాడి, వాళ్ళని రక్కి, కరిచి, విలవిలలాడుతారు. దీర్ఘరోగులు కూడా సులువుగా చచ్చిపోరు. సమీపించే మృత్యువును ప్రతి రక్తకణంతోనూ ఎదుర్కొంటారు. వైద్యులు కుదర్చలేక పెదవి విరిచిన అసహ్యమైన జబ్బులు మోసుకుంటూ ఎలాగైనా బతికి ఉండటం కోరతాడు ప్రాణి. మురికి కాలువలోని కుక్క కుళ్ళి కుళ్ళి చచ్చిపోతుంది కాని, ఎంత తిండి లేకపోయినా, ఎంత వానలో తడిసి, ఎంత చలిలో కొంకరవారిపోయినా వెంటనే చచ్చిపోదు. ఎన్నో జననాలనీ, మరణాలనీ నేను దగ్గర ఉండి చూశాను. చూశావా మరి! నేను చచ్చిపోతున్నానంటే నిరాలోచితంగా పిరికితనంగా పెడసరం చేస్తున్నానని ఎంత మాత్రమూ అనుకోవద్దు. ఒక్కొక్క సంగతే జాగ్రత్తగా తూచి ఒక్కొక్క మార్గమే ఓపికగా అనుసరించి ఈ అమూల్యమైన నిరాశనందుకున్నాను.

గట్టిగా గాలి వేసి కొవ్వొత్తి ఆరిపోయింది. చీకట్లోనే ఆలోచిస్తూ అలా ఉండిపోయాను కొంతసేపు. మళ్ళీ దీపం వెలిగించి రాస్తున్నాను. ఇంకా పన్నెండు కాలేదు.

<u>*భూమి*</u>

అయితే ఏమంటున్నావ్, నేస్తం! నేను చచ్చిపోవడం ఏమీ సమంజసంగా లేదంటావు. నేను సజీవంగా ఉండడం సమాజ క్షేమానికి అవసరం అంటావు. నా బతుకు నాది కాదు. అది సంఘంలో ఒక భాగం. అదిపోతే సంఘ యంత్రం నడవదు. సమాజంలో నా స్థానాన్ని విసర్జించి పలాయనమవుతున్నానంటావు కదూ? ఉండు. ఉండు. ఆ స్థలం నిర్ణయమైందా? ఆ విలువలు నిర్దేశింపబడ్డాయా? నా స్థలాన్ని నేను వెదుక్కుంటూ ఉంటే ఎన్ని రకాల నిరోధాలు ఎదుర్కొంటున్నాయో ఎరుగుదువా? నా చుట్టూ ఎన్ని ముళ్ళకంచెలున్నాయో చూశావా? నువ్వు వెలివేసి, సందేహించి, నేనంటే భయపడి, నన్ను అసహ్యించుకుని నన్ను హతమార్చడానికి చూసే ఈ ఇనప పద్ధతి మీద నాకేం గౌరవం ఉంటుంది? ఈ కుళ్ళిపోతూన్న సంఘం మర్యాదలు నేననుసరించగలనా? ఈ కపట నాటకంలో నాకిష్టం లేని పాత్ర వహించి ఎలా ఒప్పించగలను?

నేస్తం! నేటి ప్రపంచానికి తెలిసింది. ఒక్కటే విలువ. ధనం! నా సంగీతాన్ని, కవిత్వాన్ని చిత్రలేఖనాన్నీ ఎవరూ హర్షించరు. డాక్టరునై, వృత్తిలో దిగినప్పుడు కూడా, నా ఇల్లూ, నా వేషమూ, నా మోటారు కారూ చూస్తారు కానీ డబ్బు తీసుకోకుండా వైద్యం చేస్తానంటే వెర్రివాడి కింద కట్టేస్తారు. ఎవరికి వారు, తమ తెలివితేటలనూ, జిత్తులనూ, సామర్థ్యాలనూ డబ్బు కింద మహదాశయమైపోయింది. ప్రపంచ సమస్య అంటే ఆర్థిక సమస్య. మనుష్యుల విలువలు కొలవడానికి స్పష్టంగా కనిపించే కొలత ధనం కాక మరేముంది ప్రస్తుత పరిస్థితులలో? ధనం వల్లనే ఆధిక్యం కాబటి ధనోపార్జకే ప్రతి వ్యక్తీ పెనుగులాడతాడు. ధనం మూలం మిదం జగత్. వీడు గుడ్డి గవ్వ చెయ్యడు. మన సామెతలు మన దృక్పధానికి సాక్ష్యం. చెడిపోవడానికి బాగుపడడానికీ బేధం ధనమే నిర్ణయిస్తుంది. ఏకాగ్రతతో తపస్సు చేసే యోగ్యులలాగ కొందరు కుబేరుని వేదిక ముందు సహస్రనామ జపం చేస్తూనే ఉంటారు. వడ్డీలు, లెక్కలు! వడ్డీలకు వడ్డీలు, జీవితమంతా డబ్బు పోగు చేసే యజ్ఞం. పెట్టుబడులెందుకు? వాణిజ్యం ఎందుకు, వణిజ నీతి అంటారు. పాలలో అట్టే నీళ్ళు చేర్చవద్దు. బియ్యంలో ఎక్కువ రాళ్ళు కలపవద్దు. నేతిలో ఎక్కువ కొవ్వు కలపవద్దు. అసలీ కల్తీ చెయడాలెందుకు? లాభం కోసం. వ్యాపారం సాగడానికి, బంగారం, కాకి బంగారం, తినే తిండి, కట్టే బట్ట, కట్టడాలూ, కావ్యాలూ, చదువూ, సౌందర్యం అన్నీ అమ్మకానికి సిద్ధం. అన్నిటికీ "సరసమైన" ధరలు. న్యాయమైన వ్యాపారం చెయాలట. ప్రకటనలు! బొమ్మలతో, కరపత్రాలతో, గోడలమీద, విద్యుచ్ఛక్తితో, విమానాల నుంచి ప్రకటనలు. దేశ దేశాలలో ప్రచారం. దేశాలకు దేశాలే బజార్లు. వర్తకపు న్యాయం వ్యాపార సూత్రాలు. సరుకు నమ్మకం.

మా షాపులు చూడండి. ఒక్కమారు చూస్తే మరెక్కడికీ వెళ్ళరు. వేశ్య అలంకరించుకుని ఆహ్వానించినట్లే. ఒకడు చెబితే గాని మరొకడూ బాగు పడడట! తక్కువకి కొని ఎక్కువకి అమ్మాలట! ఒక్కొక్కప్పుడు బజారు నాడి పరీక్షించి సామాన్లను చీకట్లో దాచెయ్యాలట! అన్నిటికీ ఖరీదులు కట్టడం పరిపాటి అయిపోయింది. "ఏమండీ! బీరకాయలెంతకి కొన్నారు!".. "అబ్బే! దగా పడిపోయారండీ" ఒకడు కుళ్ళు వంకాయలమ్మేస్తాడు. ఒకడు చెత్త పద్యాలమ్మేస్తాడు. వంద రూపాయలకి దమ్మిడీ లాభం హామీ ఇచ్చే వ్యాపరం చూపిస్తే ధనంజయుణ్ణయి పోతానంటాడొకడు. పెట్టుబడిదారీ విధానానికి అంత్యకాలం ఆసన్నమయిందని వీళ్ళెవరూ కనుక్కోలేకుండా ఉన్నారేం? ఇంకా ఆ పాత వ్యవస్థనే పట్టుకుని ఊగులాడుతారేం? ఉత్పత్తి ప్రాథమిక దశలో ఉన్నప్పుడు వ్యక్తి సామర్ధ్యానికి ప్రాముఖ్యం ఉండేది. ఇప్పుడో ఇది జూదంగా మారలేదూ! అంతా లాటరీ! అంతా గారడీ! ఎవడెప్పుడు గెలుస్తాడో తెలియదు. ఎవడెందుకు ఓడిపోతాడో తెలియదు. నేటి వ్యవస్థ కొక నీతి లేదు. నియమం లేదు.

అందువల్ల ఈ జూదంలో నేను పాల్గొనలేను. పడిన శ్రమకు రూపాయి అణా పైసల్తో లెక్కకడుతున్నప్పుడు పని ఎగగొట్టి ధనం సులువుగా ఆర్జించాలని ఉబలాటం కలుగుతుంది. పనిలో శ్రద్ధ పోతుంది. అడుగు, ఈ ఉద్యోగస్తులందరినీ మీరు చేస్తున్న పనిలో మీకెంత ఆసక్తి ఉందని. "ఏమిటో, ఈ జీతపురాళ్ళ కోసం కాకపోతే ఎవడిక్కావాలి వెధవ ఉద్యోగం?"

ఏదో ఒక ఉద్యోగంలో తలదూర్చి, ఏదో ఒక వృత్తిలో బోర్డు కట్టి, అడుగు నుంచీ ఆరంభించి అభివృద్ధి కోసం పడిగాపులు పడుతూ జీవితాన్ని వెళ్ళబుచ్చడమేనా మానవుని పరమావధి? జీవితాన్ని ప్రచోదనం చేసే ఇతర శక్తులు, జీవితాన్ని ఆనందమయం చేసే ఇతరానుభూతులు మరేవీ లేవా? ఒకరి నొకరు ద్వేషిస్తూ, తమ్ముతామే అసహ్యించుకుంటూ ఇంతేనా బతుకంటే! తానే చెయగలపని తన మనస్సంతా పెట్టి చెయ్యడం, చేసినందువల్ల తాను ఆనందం పొందడం, దాని ఫలితం అందరినీ అనుభవించనివ్వడం ప్రస్తుత పరిస్థితులలో సాధ్యమవుతుందా? ఇది నాది అనుకోవడం, దాన్ని దాచుకోవడం, దానికోసం ఈర్ష్యపడడం, ఎంత వెర్రి మమకారం? ఉన్నత జీవితంలో ఈ విషాలు లేవు. ఒక కవి గీతాలు రాస్తే, ఒక వైజ్ఞానికుడు శాస్త్ర పరిశోధన చేస్తే, ఒక కళాకారుడు శిల్పం సృష్టిస్తే, ఆ ఫలం అంతా, సంఘం అనుభవిస్తుంది. సంఘం అంతా దాన్ని పంచుకుంటుంది. అందుకు అభ్యంతరం ఉండకూడదు. ఉంటే సమాజంలో ఇంకా కుళ్ళు నిలిచి ఉందన్నమాట. అందుకే మన దేశంలో వైజ్ఞానికుల కంటే బిచ్చగాళ్ళే ఎక్కువమంది.

సంఘంలో ఇంకా చాలా కల్మషం నిలిచి ఉంది. కాబట్టే సంఘ కార్యాలన్నీ బాధల మధ్య, కన్నీళ్ళ మధ్యా జరుగుతున్నాయి. అయితే ప్రపంచానికి అవసరమైన అల్పకార్యాలన్నీ ఎవరు చేస్తారు? అందరూ అందలం ఎక్కితే మోసేవాళ్ళెవరు? సేవ్య సేవక ధర్మం. ఇదొక అభ్యంతరమే పూర్వం. అందుకే ఆ సామెత. ఇప్పుడు మనుష్యుల శ్రమ మానవుని బుద్ధిబలం వల్ల చాలామట్టుకు తగ్గిపోయింది. నేను సుఖంగా ఉండడానికి నా నౌఖరును కష్టపెడతాననడానికి వీలులేదు. విద్యుచ్ఛక్తి నిన్ను సుఖపెడుతుంది. ఆవిరి నిన్ను సుఖపెడుతుంది. నీ సుఖాలను నీ సోదరులందరికీ పంచిపెట్టు. అందులోనే అనల్ప సౌఖ్యం ఉంది.

ఔను. ఈ ప్రపంచం మిధ్య అనీ, జీవితం దుఃఖభూయిష్టమనీ అనేవాళ్ళను నేను లక్ష్యపెట్టను. ఈ విషాదాలన్నిటికీ నీ అజ్ఞానం కారణం. వీటన్నిటినీ తొలగించడానికి వీలుంది. మనుష్యులకు సుఖించడానికి జన్మతః హక్కుంది. ధనిక వర్గం ఈ సుఖాన్ని దాచుకుంది. అలా దాచుకోడానికి వీలుగా నేటి పద్ధతి సర్వమూ నిర్మించబడింది. ఈ వ్యవస్థను సమర్ధించడానికి కూడా మన పండితులు కొందరు బయలుదేరుతున్నారు. ధనవంతులకే మరింత ధనం: వెనకబడినవాడూ వెనకనే. దరిద్రుడుగా పుట్టడమే తప్పు, అది వాడి కర్మం.. అది వాడి పాపం.

ఒక గాన సభ గాని, ఒక నాటకం గాని జరుగుతూ ఉంటే ఇవతల నేను నిలబడి హాలు మీద రౌడీలు రాళ్ళు విసరడం చూస్తాను. అంతా వాళ్ళని దుండగులని దూషించే వాళ్ళే కాని నేను మాత్రం వాళ్ళ పక్షం వహించి వాళ్ళను అర్ధం చేసుకుంటాను. ఈ ధనికులంతా లోపల కూర్చుని కళా సామ్రాజ్యం పరిపాలిస్తున్నామనీ, వెలుపలి నుంచి జరిగే అల్లరి తమ రసాస్వాదనకు భంగం

కలిగిస్తున్నదనీ భావిస్తారు. అంతేగాని శిల్పానికి వాయువువలె, జలం వలె సార్వజనీనమైన అనుభవయోగ్యత ఉన్నదని అంగీకరించరు. వీళ్ళ పోలీసులు రౌడీలను తరమడానికి సిద్ధంగా ఉంటారు. వెలుపలి వారి హక్కునే లోపలి వారు అపహరిస్తున్నారని ఎవరు గ్రహించగలరు! తాము అనుభవిస్తూనే ఇతరులను కూడా అనుభవించనియ్యగల విశిష్టత ఉన్నత జీవితానికి లక్షణమని ఎంతమంది అంగీకరించగలరు? ఇందుకా కవులు గ్రంథాలు రాసేది? గాయకులు గొంతుచించుకునేది? శిల్పులు చిత్రాలు సృష్టించేది? వైజ్ఞానికులు నూతన సత్యాలు కనిపెట్టేది?

కాని ఈ మహా శిల్పుల జీవితాలు కూడా ధనానికే అంకితం అయిపోవడం నాకు జాలి కలిగిస్తుంది. డబ్బు ఎంత క్షమించరాని నేరం చేస్తోంది! అమూల్యమైన రసాత్ములని కొనేస్తుంది. అందమైన భవనాన్ని చూస్తే దీన్ని కట్టిన వాడు ఎంతో కొంత డబ్బు తీసుకున్నాడన్న సంగతినే స్మరించడం మానలేదు. మువ్వగోపాల పదాన్ని అమోఘంగా అభినయిస్తున్న అమ్మాయి స్మరించడం మానలేదు. మువ్వగోపాల పదాన్ని అమోఘంగా అభినయిస్తున్న అమ్మాయి హస్తముద్రల వెనక ధనం చేసే కరాళ నాట్యాన్నే చూస్తాను. ఒక గొప్ప నాటక కర్త సృష్టించిన పాత్రను ఒక ప్రసిద్ధుడైన నటుడు ప్రతిభావంతంగా వ్యాఖ్యానిస్తూ ఉంటే "ఏయ్. నువ్వు డబ్బు తీసుకున్నా"వని అరవాలనిపించుతుంది. రాళ్ళని, రాతిగుండెలనీ కరిగించగల రాగాలాపన సాగిస్తున్న వైణికుణ్ణి చూసి అతని వేళ్ళు కూడా ధనస్పర్శ వల్ల మలినమైపోయినవే కదా అని బాధపడతాను. ఏ ప్రదర్శనానికి వెళ్ళినా నేను కొన్న టిక్కెట్టు నా గుండెల్లో బాకులాగ గుచ్చుకునే ఉంటుంది.

ఈ బెడదలేవీ లేక, ఈ ఆలోచనలేవీ లేక అందరూ ఎంత తృప్తిగా నిశ్చింతగా బతికేస్తున్నారో! అందుకే నా కనిపించుతుంది. నేను ఎందుకు చచ్చిపోవాలి? ఎందువల్ల ఆ మోటారు కారులో పోతూన్న మొద్దబ్బాయి గంగిరెద్దులాగ తయారయి సినిమాకో, షికారుకో వెడుతున్న వాడు చచ్చిపోకూడదు? ఎందువల్ల ఆ సిగరెట్టు కాల్చుతూ, చేతికర్ర ప్రత్యేకత వహించిన ఆ పెద్ద మనిషి చచ్చిపోకూడదు? ఎందువల్ల ఆ బనారసు చీర కట్టుకున్న, బంగారం పెట్టుకున్న, ఒళ్ళంతా అన్ని దిక్కులూ బలిసి, ఆడవాళ్ళ సభలో అరిగిపోయే ఇంగ్లీషులో ఉపన్యాసం చేయబోతూన్న యువతీ రత్నం మరణించకూడదు?

ఓహో! ఇవి వ్యర్థాలోచనలని భావించవద్దు నేస్తం! నేనూ నీలాగే లోకాన్ని చదువుకుంటున్నాను. నిర్ధనులంతా, నిమ్నజాతులంతా, వాళ్ళ బతుకుతో వాళ్ళు తృప్తి పడుతున్నారనీ, చేసిన పాపం అనుభవిస్తున్నారనీ, అసలు వాళ్ళకి ఆత్మలే లేవనీ, ఈ కొత్త రచయితలూ, కొత్త నాయకులూ బయలుదేరి వాళ్ళకి లేనిపోని ఆశలు కల్పించి, వాళ్ళలో అశాంతి రేగించి తిరుగుబాటు పురికొల్పుతున్నారనీ అంటూన్న చవక రకం విమర్శలు లక్ష్యపెట్టనక్కరలేదు. అసలు మన అభిప్రాయాలను వాళ్ళ మనస్సులలో ప్రవేశ పెట్టడం లేదుసరికదా ఇవన్నీ వాళ్ళ హృదయాలలో, నోరు లేని వాళ్ళ జీవితాలలో అంతర్గర్భితంగా అణిగి ఉన్న ఊహలే బైటికి రాలేక లోపల లోపలనే కుతకుతమని ఉడికిపోతూ ఉన్నవి. సమాజ గమనాన్ని శాస్త్రీయంగా అర్థం చేసుకున్న వాడు ఎవరి పక్షం వహించాలి ఈనాడు? నాకు తెలుసును. నా బాధ ఎవరి బాధో నాకు తెలుసును. ఒక ఫ్యాక్టరీలో కూలీ, ఆఫీసులో కుర్రాడు, వర్తకుడి దగ్గర గుమాస్తా, వడ్రంగి దగ్గర పని నేర్చుకుంటున్న అబ్బాయి, హోటెల్‌లో పనివాడు చాలీచాలని జీతం తెచ్చుకుంటూన్న బ్యాంకు గుమాస్తా, పల్లెటూళ్ళో బడిపంతులు, నాటకాల్లో చిల్లరవేషాలు వేసేవాడు, ముద్రాక్షరశాలలో అచ్చుకూర్చేవాడు - ఓహో ఇంకా ఉదాహరణలు గుణించడమెందుకు - బస్సు స్టాండులు, రైలు స్టేషన్ల వద్ద బరువులు మోసేవాడు, పొలాలలో పాలికాపు, పట్టణాలలో కాలువలు తుడిచేవాడు, దారి పక్క భిక్షువు. వైద్యశాలలో రోగి పురుషులదేం కష్టం? కష్టాలనీ, కష్టాల సహనాన్నీ చెప్పాలంటే స్త్రీలని స్మరించు) ఇప్పుడే చచ్చిపోయిన బిడ్డని చేతుల్లో పెట్టుకున్న పదహారేళ్ళ బాలెంతరాలు, మగడు చచ్చిపోయాడని టెలిగ్రాము వస్తే ఏడుస్తూ కూర్చున్న ఇల్లాలు, వృద్ధాప్యం మీద పడినా, చాకిరీ చెయ్యకపోతే దినం వెళ్ళని దీనురాలు, నీళ్ళు తోడుతూ అంట్లుతోముతూ బతికే దాసీది, గతిలేక శరీరాన్ని అమ్ముకునే వేశ్య. వద్దు వద్దు ఇక చాలును. ఎవరు నన్నర్థం చేసుకుంటారో ఎందుకు వేరే చెప్పడం?

ఓహో? అభినవ బుద్ధుడా! ఈ యాతనా ప్రాణాలకు నిర్వాణం సంపాదించడానికా నీ ప్రాణాలు తీసుకుంటున్నావు? ఏ లోకాలకి పోయి, ఏ దేవతల ముందు వాదిస్తావు వీళ్ళకి న్యాయం ఇమ్మని? జీవించు. బతికి ఉండి వీళ్ళకేదయినా తరుణోపాయం ఆలోచించు. ప్రాణాలు నిలుపుకుని వీళ్ళ పక్షాన్ని పోరాడు.

వ్యర్థంగా చచ్చిపోతున్నానా? వీళ్ళనంతా చూస్తూ మరణిస్తున్నానా? ఏమీ చెయ్యలేక నిష్క్రమిస్తున్నానా నేను? మరి ఏమి చేస్తున్నా నా చుట్టూ వెయ్యి రహస్యపు కళ్ళు! ఏం చెయ్యాలనుకున్నా ఇదిగో నా వెనకనే ఒక సి.ఐ.డి ఇదిగో వారంట్! ఇదిగో చెరసాల! ఇదిగో ఉరికొయ్య! మాటకి సంకెళ్ళు. చేతికి నిరోధం. గ్రంధాలకి నిషేధం. ఎన్ని లోపాలున్నా ఈ పద్ధతిని అనుసరించవలసిందే! కాదని ప్రతిఘటిస్తే వజ్రముష్టితో ఆశనిపాతం! ఈ సంఘర్షణ హెచ్చిపోయి, కలవారికీ, లేనివారికీ తెగతెంపులు జరిగే సంగ్రామంలో, స్పెయిన్‌లో, చీనాలో, అదే యావత్ప్రపంచంలో విజృభించినప్పుడు ఇవిగో మరఫిరంగులు! ఇవిగో బాంబర్ విమానాలు! ఇదిగో అగ్ని వర్షం! ఇదిగో మృత్యువు! ఇదిగో వినాశనం!

మానవుని మంచితనం గురించి పదే పదే నువ్వు చెబుతావు గాని మనుష్యుడిలో ఎంత కల్మషం అణిగి ఉందో చూడమంటావా? ఔను. ఈ మోసాలు, అబద్ధాలు, అనుమానాలు హత్యలు, ఏ పోలీస్ స్టేషన్‌కి, ఏ క్రిమినల్ కోర్టుకి వెళ్ళినా స్పష్టంగా కనపడతాయి! అమ్మయ్యో! మానవులలో ఎంత దుర్మార్గులున్నారో? వీళ్ళకి శిక్షించకపోతే మరి పట్టపగ్గాలుంటాయా?

ఔనౌను. దగాకోరులని సంఘం నిరసించిన వాళ్ళని నేనెరుగుదును. కాని వాళ్ళ పాపానికి నీకూ, నాకూ, సంఘం మొత్తానికీ ఎంత బాధ్యత ఉన్నదో గుర్తించావా? అధోగతిలో వాళ్ళు కొట్టుకుపోతూ ఉంటే అందరూ ఒక తన్ను తన్ని ఒక రాయి విసిరేవాళ్ళే కాని ఆ పతితులను ఉద్ధరించాలన్న ఆసక్తి చూపిస్తున్న వాళ్ళెందరు? వాళ్ళ పరిస్థితులనూ, మనఃస్థితులనూ జాగ్రత్తగా గమనించి, అర్థం చేసుకుని బాగు చెయ్యవద్దా! ఈ ప్రవర్తనలాన్నీ ఒక విధమైన సాంఘిక రోగాలే కావా? వీటిని మన బుద్ధి వల్ల చికిత్స చేసుకోలేమా?

అందుకే నేను బతకవలసిన అవసరం ఉందంటావు కాదూ? నాలాగే ఆలోచిస్తున్న వ్యక్తులున్నారు. వారికో సంఘం ఉంది. ఒక సిద్ధాంతం, ఒక శిక్షణా, ఒక కార్యక్రమం ఉంది. ప్రపంచం అంతటా ఇట్టి సంఘాలుండడమే కాక, నువ్వు కలలు కంటూన్న ఆశయాలను మానవులందరి కోసం సాధించడమే దీక్షగా గల మహత్తర దేశం ఒకటున్నది. కాబట్టి నాకు నిస్పృహ అనవసరం అంటావు? ఇది నిస్పృహ కాదు నేస్తం! నేను బోధపరచలేను. 'మృత్యు ప్రేమ' అని దీనికో ముద్దు పేరు పెట్టనా? ఔను. నేను జీవితాన్ని నిరాకరించగలిగినంత గాఢంగా మరణాన్ని ప్రేమిస్తున్నాను. నా నిష్క్రమణ ఒక నిష్ఫల కృత్యం కాదు. అదొక కొత్త ప్రవేశం మరో కొత్త ప్రారంభం. అదొక సవాలు. ఒక సాధనం ఒక తిరుగుబాటు. ఒక దృఢ నిశ్చయం.

అరే! పన్నెండుకావస్తోంది.

వీడ్కోలు తీసుకుంటున్నా, మళ్ళా వస్తాను. నాకు తెలుసును. రమణీయమైన ఈ భూలోకానికి నా ఆశీర్వాదం నదులవల్ల, పర్వతాల వల్ల, అరణ్యాల వల్ల, మహానగరాల వల్ల, పల్లెటూళ్ళ వల్ల సౌందర్యాన్ని ప్రదర్శిస్తూ భూలోక అభ్యున్నతి కాంచునుగాక! ఆనకట్టలతో వంతెనలతో, వేనవేల మైళ్ళ ఇనుప దారులతో, విమానాలతో, శాస్త్ర పరిశోధనశాలలతో, టెలిగ్రాఫ్, రేడియో శ్రవణాలతో, సినిమా, టెలివిజన్ నేత్రాలతో మానవత్వం విజృంభించునుగాక. లోకమంతా ఏక కుటుంబమై తన విధిని తానే నిర్ణయించుకోగల శక్తిని మానవుడు సాధించునుగాక!

సరిగ్గా పన్నెండయిందిప్పుడు.

<u>స్వర్గం</u>

కుడిచేతిలో కలం రాస్తూనే ఉంది. ఎడం చేత్తో క్లోరోఫాం సీసా మూస్తున్నాను. గడియారం రెండు ముళ్ళూ కలుసుకున్నాయి. వీటిని నేను విడిపోనివ్వను. ఈ క్షణాల్ని ఇక్కడే నిలబెట్టేస్తాను. ఈ క్షణం కోసం ఆరునెలల నుండి ఆరాటపడుతున్నాను. దీని

విచిత్రప్రవర్తనని అర్థం చేసుకుందామని ప్రయత్నించాను. శాశ్వతంగా దీన్నిప్పుడు ఆక్రమిస్తాను. ఏం చేస్తున్నాను? క్లోరోఫారం వాసన చూస్తున్నాను. ఇక్కడే ఉండి కూడా ఎక్కడికో పోతున్నాను ఇదేమిటి? ఎటుపోతున్నాను? ఒక్కమారే అనేక దిక్కులుగా ప్రయాణం చేస్తున్నానేమిటి? ఈ కొవ్వొత్తి దీపం! ఆకాశమంత అయిపోయి గారడీ శాలువలాగ కప్పేస్తోంది నన్ను. గడియారం కనబడలేదు. మౌనం ప్రవహిస్తోంది. ఇదేం ఇలా కరిగిపోతున్నాను! సరిహద్దులు దాటిపోతున్నాను. ఎన్ని నిచ్చెనలో! అడ్డుగా, నిలువుగా, గళ్ళు గళ్ళుగా! పరుగెత్తుతున్న జామెట్రీ, కలుసుకొంటూన్న సమానాంతర రేఖలు, సముద్రాకాశాల సంగీతం జ్ఞాపకాలతో కలిసి స్వప్నాలు చేసే నాట్యం, నిరీశ్వర సాక్షాత్కారం.

నిరాధరంగా, నిరాకారంగా తేలిపోతున్నాను. నిరీశ్వరుడితో నిండిపోతున్నాను. ఈశ్వరుడి ఇంకోవైపుకి పోతున్నాను. పరాజయాల కాల్బలాలతో, పరాభవాల నౌకాదళాలతో, అనుమానాల విమానాలతో దండయాత్ర సాగిస్తున్నాను. "దేవుడు లేడు" అని నేనన్నప్పుడు నా ఉద్దేశం "దేవుడు ఉన్నాడు" అని. ఇది ఎవరి కర్థం అవుతుంది? నా "ఔను"కి "కా"దని. నా "ఉంది"కి "లే"దనే అర్థం ఉందనీ, లేదనీ, ఉండి లేదనీ, లేక ఉందనీ ఎలా నచ్చచెప్పగలను?

అర్థరాత్రి ఇప్పుడు! అయితే ఈ సూర్యుడేమిటి? (కొవ్వొత్తి వెలుగంటారు నాకు తెలుసును.)

ఇది మరణం అంటారు. కాదంటాను నేను. ఎప్పుడూ నేను పెడసరంగానే వాదిస్తానేం? అందరూ వద్దంటున్న పనులు చేస్తానేం? ఎప్పుడూ ఇంకోవైపు చూస్తానేం? (అన్నింటికీ ఇంకోవేపు ఉన్నది కాబట్టి) అన్నిటికన్నా విశేషం: నిరీశ్వరుడే ప్రత్యక్షమై "నేనున్నాను" అంటే నమ్మకం లేకుండానే నమ్మకాన్ని ప్రకటిస్తాను.

ఒకచోట గురజాడ ఇలా అన్నాడు.

"దేవతలతో జోడు కూడితి
రక్కసులతో కూడి ఆడితి
కొత్త మిన్కుల తెలివి పటిమను
మంచి చెడ్డల మార్చితిన్!"

ప్రస్తుతం నేను చేస్తున్న పని కూడా అదే అంచుల దగ్గిర అంతా యాదృచ్ఛికమే! అక్కడ పరమాణువుల ప్రవర్తనని గాని, జీవాణువుల స్వభావాన్ని గాని, ఇదమిత్థమని నిర్ణయించలేము. ఇదో కఠోరమైన గందరగోళమైన బీజగణిత సమస్య. ధన ఋణ సంజ్ఞలను బట్టి బ్రాకెట్లను విప్పుకుంటూ వెళ్ళాలి. ఎక్కడ ఒక్క సంజ్ఞ తప్పినా లెక్కంతా తప్పుతుంది.

-(a-a) +(b-b)-(c-c)+(d-d)…?

- (ఔను - కాదు) + (మంచి - చెడు) - (వెలుగు - చీకటి) + (చావు - బతుకు)... =?

ఈ లెక్కని ఎందరు ఎన్నిమార్లు చేస్తే అన్ని జవాబులు వస్తాయి. అందుకే ఎవరి ఆవరణల మధ్య వాళ్ళు ఇమిడిపోతారు. తమకు వెలుపల ఉన్న సంజ్ఞ ఏమిటో కూడా వాళ్ళకి తెలియదు. అన్ని ఆవరణలకీ వెలుపల ఏ సంజ్ఞ ఉందో అసలే తెలియదు. మొత్తం మీద ఈ లెక్కకి జవాబు సున్నా అని గాని, ఒకటి అనిగాని నిర్ధారణగా ఎవరూ చెప్పలేరు.

-(1+1)=-2

+(1+1)=+2, అని లెక్కచేసి, ద్వైతులు రెండంటారు.

+(1-1)=0

+(1-1)=0 అని లెక్కచేసి, మిధ్యావాదులు సున్నా అంటారు. నేనొక్కణ్ణే ఏ తర్కానికీ లొంగకుండా, వెలుపలి సంజ్ఞ ఏదయినా లక్ష్యపెట్టకుండా

1-1=1

1+1=1 అని అనడం మానలేదు.

అంటే దీని అర్థం; ఔను / కాదు, మంచి / చెడ్డ, వెలుగు / చీకటి, చావు / బ్రతుకు, మనిషి / దేవుడు, అంతా ఒకటే అని. ఇందు మూలంగా శూన్యం మీదనూ, అనేకం మీదను ఏకాకిని గల ఆధిక్యాన్ని ఉగ్గడిస్తున్నాను. ఈ ఏకం ఎవరో కాదు. మానవుడు. అతడే సత్యం. అతడే నిత్యం అతడే ఈశ్వరుడు.

జీవించినా, మరణించినా నేను నేనే కాబట్టి జీవితం సుఖమనీ, మరణం దుఃఖమనీ, జీవితం బానిసతనం, మరణం స్వాతంత్ర్యం అనిగాని వాదించడం మానేస్తున్నాను. పరస్పర ప్రేమ వల్ల మానవులంతా సమానులవుతారు. ప్రతి మనిషీ రెండో వాడిలో తన్నూ, దేవుడు చూస్తాడు కాబట్టి ప్రపంచంలో వైషమ్యాలకూ, వైకల్యాలకూ తావుండదు.

ఇదీ నా ఆలోచనల గమ్యస్థానం. భూత, వర్తమాన, భవిష్యత్ కాలాలను ఒకే క్షణంగా ముద్ద చేసి నేను కల్పించుకున్న, నేను నివసిస్తున్న స్వర్గం, ఇక్కడ నాకు ఒంటరితనం లేదు నాతోబాటు ఆమె కూడా అనంతంగా తేలిపోతోంది. ఆమె ఎక్కడో, నేనెక్కడో అనుకోవద్దు. నన్ను కలుసుకోవడానికి ఆమె మరణించక్కర్లేదు. ఇద్దరం కలిసే ఇక్కడలో, ఇప్పుడులో ఈదుకుపోతున్నాం. రెండు స్వప్నాలు, రెండు మృతకళేబరాలు. రెండు కళేబరాల కార్తిక దీపాలు. (ప్రమిదా, కొవ్వొత్తి) ఇంకా రెండేమిటి? ఒకే ఒక తనం. ఒకే రెండు తనం లేకపోవడం ఒకే నిండుతనం.

ఓహో! సత్యాసత్యాలకవతల సాఫల్యం! నిత్యానిత్యాలను మించిన సాంగత్యం! మానవ మనశ్శాఖల మీద పుష్పించిన సంగీతం! అనేక స్థలాలలో ఏకకాలమే జీవిస్తున్న అనుభవం! ఏకకాలంలో ఉండడాన్నీ, ఉండకపోవడాన్నీ సాధించే స్వాతంత్ర్యం. అది నా కావ్యం.. ఇది గమ్యం! ఇదీ నా స్వర్గం.

NEW
Click here to share your comments on this story